

vangen en het godslasterlijke Shiwabeeld te zullen laten verbranden. De dienaar had de daad bij het woord gevoegd, maar de Indische God had op verschrikkelijke wijze wraak genomen. Tegen de avond „barstte de lang verkropte woede van de vergramde los en wierp zich verwoestend op de schatten zijns vaderlands, welke de geldzucht opgezolderd had”. De brandklokken luidden over Rotterdam en een heel blok pakhuizen vol kostelijke specerijen werd een prooi der vlammen.

Wat zij alleen maar vermoeden konden was, dat professor Hazenbroek zich van de rampzalige koopman had weten meester te maken en hem onopgemerkt naar Leiden had vervoerd. Zo was het ook inderdaad gebeurd: verstijfd door de shock lag Tobias als levenloos in het theatrum anatomicum opgebaard. Maar de professor had zich te vroeg verheugd. De koopman was niet dood: „Integendeel, juist door eene crises in zijn binnenste werd thans spoedige, schier wonderbare genezing voorbereid. Hij lag in eene verstijvende kramp, waarin men zich niet roeren kan. Maar hij had alles gezien, alles gehoord, wat met hem voorgevallen was. Hij zag nog in dit oogenblik de professor met de vergenoegdheid op deszelfs gelaat glimlagchen, hij hoorde uit zijnen mond de verklaring, dat hij – de levende – nu gestorven was en diensvolgens als eene of andere Egyptische mummiënkoning tot een vereeuwigd gedenkteeken zou ingebalsemd worden. Ontzettende toestand! Hij wilde schreeuwen, maar de keel was hem als toegesnoerd. Hij wilde zich bewegen, woedend om zich heen slaan; zijne leden waren stijf, buiten staat om iets te verrigten. En altijd stond de professor voor hem met zijnen afgrijselijken grimlach, die innig welgevallen teekende in het vermeende lijk!”

De heldere klanken van het carillon deden hem uit zijn verstijving ontwaken juist op het oogenblik, dat de studenten de snijkamer binnentraden, op de voet gevolgd door Cornelis, die de in de koets achtergebleven Clelia meegenomen had.

Tobias sprong met wonderbaarlijk herstelde kracht van de tafel op en Clelia wierp zich aan zijn voeten om hem vergiffenis te vragen. Tot haar verbazing schonk hij haar en Cornelis die onmiddellijk, terwijl „een goedertieren trek” zijn gelaat vermenselijkte. Maar toen hij Hazenbroek ontwaarde, beefde hij alsof hij een basilisk gezien had. „Hem vergeef ik niet, dien schandelijke menschenroover, dien satanischen mumien professor” waren zijn